

LUDWIG
MÚZEUM

NOW
ESTERHAZY
CONTEMPORARY

What We Believe In AMIBEN HISZÜNK

Esterházy
Art
Award

Esterházy
Art
Award

2025.
06. 06.
– 09. 14.

CZENE Márta

KERESZTESI Botond

**EJTECH
& MELKOVICS Tamás**

KLING Emma

GÁLDI VINKÓ Andi

KOÓS Gábor

GÁSPÁR Szilárd

LŐRINCZ Áron

HeyWeSeeAskShowandDie

MAROSI Panni

KANICS Dorottya

NÉMETH László

PAP Gábor

VARGA Ádám

PETRÁNYI Luca

VÉKONY Dorottya

PINTÉR Dia

VETŐ Orsolya Lia

PINTÉR Gábor

SÜVEGES Rita

SZOMBAT Éva

Az Esterhazy Privatstiftung 2009-ben alapította az Esterházy Art Award-díjat. A díj odaítélésével folytatódik az Esterházy hercegi család négy évszázadon keresztül gyakorolt, nagy hagyományokkal rendelkező mecénási tevékenysége.

Az elismeréshez kapcsolódó, kétévente a Ludwig Múzeum – Kortárs Művészeti Múzeumban megrendezett kiállítás a fiatal magyar művészeti szcéna legmértékadóbb áttekintésének minősül.

A három díjazott jutalma fejenként 5000 euró, illetve a közönség is szavazhat kedvenc alkotására. Célunk a kiemelkedő tehetségek és nemzetközi megjelenésük támogatása. A díj odaítélése után számos művésznek sikerült a nemzetközi áttörés.

Ebben az évben 273 pályázótól választotta ki a díjra jelölt 21 pályaművet a nemzetközi zsűri. Bizonytalan időkben élünk: az irányvesztés, az álhírek és a neoimperialista politikusok világszerte kéz a kézben járnak. A művészek mindig is a jelen szeizmográfjai és a jövő felderítői voltak, a műveik kiállítása mellett arra kértük a 2025-ös Esterházy Art Award kiállítóit, hogy fogalmazzák meg rövid válaszukat arra a kérdésre, hogy miben hisznek, erre utal a kiállítás címe is – AMIBEN HISZÜNK – What We Believe In. A díjra jelölt művészek közül

In 2009, the Esterhazy Private Foundation established the Esterhazy Art Award. The award is an updated continuation of the artistic patronage pursued by the Princes Esterházy over four centuries.

The exhibition related to the award is held every two years at the Ludwig Museum in Budapest and has become the most significant overview of the art scene of young Hungarian talents.

The prize itself is honoured with 5,000 euros and is awarded to up to three artists, and this year we're announcing the Esterházy Art Award Audience Prize again. The aim is to promote the greatest talents and their cross-border exchange. Numerous artists have already used the prize as a springboard to the international art scene.

In 2025, 21 works were shortlisted from 273 applications. We live in uncertain times: loss of orientation, fake news and neo-imperialist politicians go hand in hand worldwide. As artists are regarded as seismographs of the present and scouts of the future, the exhibition for the Esterházy Art Award 2025 asked the nominated artists not only for their works, but also for a personal answer to the question What we believe in. Many of the nominated artists have developed

sokan saját világot, illetve magánmitológiákat teremtettek maguknak. A művészek fenti kérdésre adott válaszait és a művekhez kapcsolódó gondolatait a teremszövegekben olvashatják.

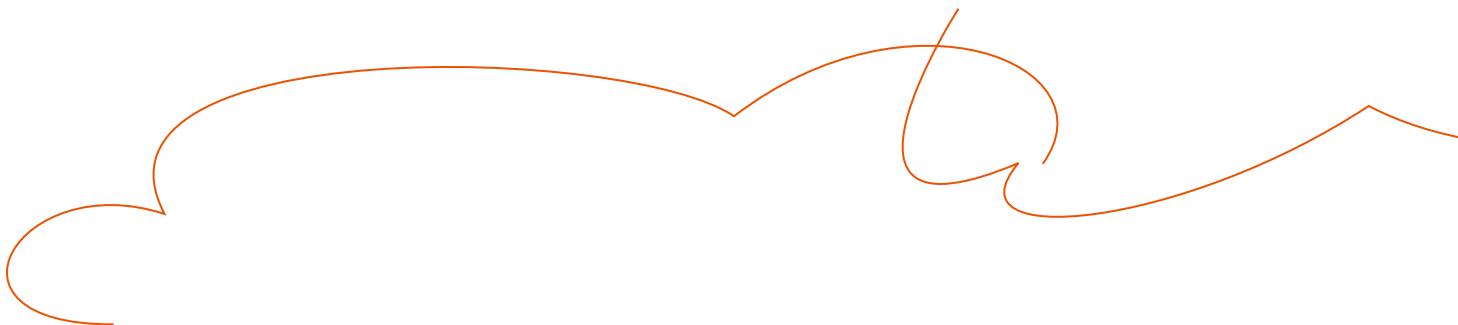
Az Esterházy család által adományozott számos kitüntetés történetére utalva a művészeti díj központi motívuma az Aranygyapjas rend kosbőre. A csillogó gyapjúfürtök aranyló dicsőségzáporként hulljanak a jelölt művészekre!

Az aktuális kiállítás címéhez igazodva, Szmolka Zoltán grafikus a kos bundáját a gondolataink körül lebegő felhőkké alakította, a közönséget is arra invitálva, tegye fel a kérdést, miben hisz.

their own worlds or individual mythologies in recent years. You can read about their intentions in the accompanying short texts in the exhibition. You will also find the artists' personal responses there.

As a reference to the history of the many awards bestowed by the Esterházy family, the central motif of the award is the ram's skin of the Order of the Golden Fleece. May the glittering wool tufts fall like golden glory on the nominated artists!

In keeping with the title of the current exhibition, graphic designer Zoltán Szmolka has transformed the ram's coat into clouds floating around our thoughts, inviting all of us to answer the question, "What do you believe in?"

CZENE Márta

*1982, Budapest; Budapesten él és alkot.

/ *Lives and works in Budapest.*

Czene Márta rajzaiban generációkon át öröklődő, fájdalmas emlékeket dolgoz fel. E történetek elmesélésével és újraértelmezésével női felmenői megkísérlik visszaszerezni az irányítást saját sorsuk felett. Az elbeszélésekből az anyai küzdelmekről, veszteségekről és gyermekkori félelmekről szóló, személyiségformáló vagy ellenállást kiváltó képek születnek.

Két nagyméretű festménykollázs mutatja be, hogyan formálódik a gyermek test- és nőiessége a mesék szerelmi jeleneteinek és a saját tapasztalatok hatására.

A művek olyan történelmi szálakból szőtt hálót tárnak fel, amelyet a csendben viselt fájdalom, a láthatatlan munka, a szegény, az alkalmazkodás vágya és a gondtalan, szép nő eszményképe alkotnak. Az így megjelenő panorámában tapinthatóvá válnak a vonzalom, az elvárás és a tiltás közötti törékeny határok.

In her drawings, Márta Czene processes painful memories passed down through generations. By recounting and reinterpreting these stories, her female ancestors attempt to reclaim agency over their own destinies. The narratives give rise to formative or defiant images of maternal struggles, losses, and childhood fears.

Two large-scale painting-collages depict how a child's perception of their body and femininity is shaped by the romantic scenes of fairy tales and by personal experience.

The works reveal a web of historical threads woven from silently endured pain, invisible labour, shame, the desire to adapt, and the ideal of the carefree, beautiful woman. Within this resulting panorama, the fragile boundaries between desire, expectation, and prohibition become palpable.

Ez nem az én sorsom

/ *This Is Not My Destiny*

„Hiszek a fejlődésben a megértésen keresztül.
Hiszek a történetmesélés gyógyító erejében.
Hiszek a kilépés lehetőségében.”

“I BELIEVE IN PROGRESS THROUGH
UNDERSTANDING. I BELIEVE IN THE
HEALING POWER OF STORYTELLING.
I BELIEVE IN THE ABILITY OF EXITING.”

EJTECH & MELKOVICS Tamás

Alapította 2014-ben KÁRPÁTI Eszter Judit (*1989, Miskolc) és Esteban de la TORRE (*1984, Ciudad de México). / *Founded in 2014 by KÁRPÁTI Eszter Judit and Esteban de la TORRE. With MELKOVICS Tamás (*1987, Székesfehérvár); Budapestben élnek és alkotnak. / They live and work in Budapest.*

Az őskor régészeti leletei az idő előrehaladtával arra utalnak, hogy az ember egyre ügyesebben formálja az anyagot eszközzé. Ugyanakkor az idő is nagy hamisító: mire a kőbalták és a bronz nyílhegyek türelmesen kivárják az ásatást, addigra az őket összekötő szálak már régen lebomlottak. Pedig éppen az a kognitív képesség, hogy két kemény anyagot egy megmunkált, puha anyaggal kössenek össze, jelölte ki a „véges eszközök végtelen használatával” a civilizáció szövetét tovább szövő komplex folyamat kezdetét. A régészek által kőkorszakként definiált időszakot „kőkorszak” helyett sokkal inkább a „szál korá”-nak kellene nevezni.

Egy kiterjesztett menhir formájában mutatják be közös térinstallációjukat: az anyagra élőként tekintve, egy fiktív, többretegű, a technológia és a spiritualitás kölcsönhatásából új rituálékát létrehozó környezetet.

Archaeological evidence from prehistory suggests that, over time, man became more and more skilful at transforming material into tools. However, time is also a great falsifier: while the stone axes and bronze arrowheads patiently await excavation, the strings that bind them together have long since decayed. Yet it was precisely the cognitive ability to bind two hard materials together with a crafted soft material that marked the beginning of a complex process of 'infinite use of finite means' that wove the fabric of civilisation. What archeology has delineated as the 'Stone Age' should be referred to as the 'String Age'.

They present their collaborative spatial installation in the form of an augmented menhir, where matter is regarded as living, a fictional, multi-layered environment that creates new rituals through the interaction of technology and spirituality.

A Szál kora
/ *Age of String*

„Minta. Anyag. Energia.”

“PATTERN. MATTER. ENERGY.”

GÁLDI VINKÓ Andi

*1982, Budapest; Budapesten él és alkot.

/ *Lives and works in Budapest.*

A gyermekvállalás abszurdnak tűnik egy az ökológiai összeomlás szélén álló, globális konfliktusokkal teli és társadalmilag egyre instabilabb világban. Gáldi Vinkó Andi fotók, kollázsok, rajzok, festmények és szövegek kombinációjával világít rá a szülőket kihívás elé állító érzelmi és egzisztenciális kérdésekre. Installációja a gyermekkor ártatlansága és az egy napon gyerekeinkre váró világ rémisztő valósága közötti feszültséget mutatja be.

Az alkotások a művész lányai, Dana (7) és Noa (4), valamint Athénban élő képzőművész barátja, Hin rajzait, festményeit és szövegeit ötvözik a művész saját fotóival és kollázsaival. A kiállított munkák együttműködésre invitálják a nézőt, hogy saját gondolataival ő is részt vegyen a klímakatasztrófáról, az egészségügyi rendszer válságáról, a társadalmi apátiáról és az élet értelmének kereséséről szóló összetett, ám játékos diskurzusban.

In a world on the brink of ecological collapse, riddled with global conflicts and increasing social instability, the idea of parenthood can seem absurd. Through a combination of photographs, collages, drawings, paintings, and texts, Andi Gáldi Vinkó sheds light on the emotional and existential questions that challenge parents today. Her installation explores the tension between the innocence of childhood and the terrifying reality of the world that children will one day inherit.

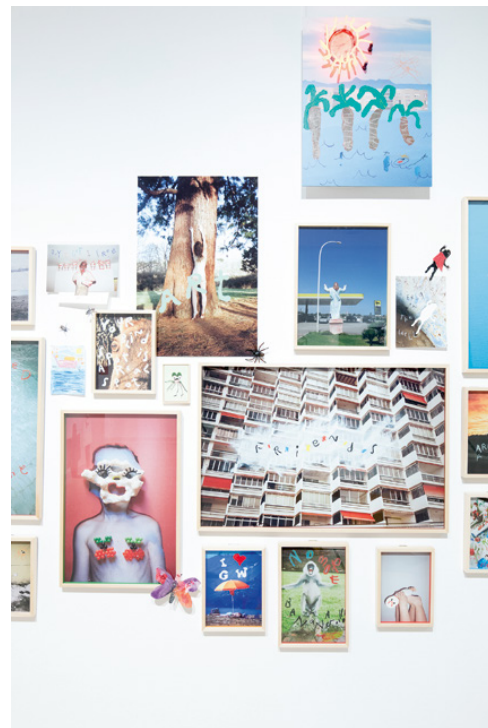
The works incorporate drawings, paintings, and writings by the artist's daughters, Dana (7) and Noa (4), as well as contributions by her artist friend Hin, who lives in Athens, blending them with Gáldi Vinkó's own photographs and collages. The exhibited pieces invite the viewer to collaborate and contribute their own reflections to a complex yet playful discourse on climate catastrophe, healthcare crises, social apathy, and the search for the meaning of life.

Hogy hagyhattad, hogyha tudtad?

/ *If You Knew It, Why Didn't You Do Something about It?*

Hinnel, Danával és Noával

/ *In collaboration with Hin, Dana and Noa*

„Én abban bízom, hogy talán még mindig nem késő megállni és újragondolni, újratervezni, hogy tudunk-e jobbak lenni, élhetőbb jövőt hagyni a következő generációk számára, és hogy humorral és iróniával könnyebb szembenézni a problémákkal.”

“I BELIEVE THAT IT IS NEVER TOO LATE TO STOP FOR A SECOND AND CONSIDER WHETHER WE CAN BE BETTER AND LEAVE A BETTER FUTURE FOR THE NEXT GENERATION—THROUGH HUMOUR AND IRONY SELF REFLECTION IS ALWAYS EASIER.”

GÁSPÁR Szilárd

***1991, Szatmárnémeti; Kolozsvárott él és alkot.**

/ Lives and works in Cluj-Napoca.

Ütközési pontok

/ Points of Collision

Gáspár Szilárd munkáiban profi ökölvívói tapasztalatait ötvözi konceptuális szobor-reflexiókkal. Atlétikai és fizikai képességeinek köszönhetően képes az emberi energia és az ellenálló anyag közötti küzdelem valós megtapasztalására. Korábbi performanszain agyagból készült bokszsákokkal vívott.

Az ezeken a performanszonkon készült szobrokból látható kettő a kiállításban. A kisebb „energia-szobrok” mellett egy a művész különleges szobrászati alkotófolyamatát mindennapi edzésként bemutató videó is megtekinthető. Gáspár műveivel a küzdelem fizikai és metaforikus dimenzióira világít rá, szó szerint robusztus hidat verve a művészet és a sport, az elme és a test között.

In his work, Szilárd Gáspár fuses his experience as a professional boxer with conceptual sculptural reflections. Drawing on his athletic and physical abilities, he engages in a tangible exploration of the struggle between human energy and resistant materials. In previous performances, he fought against punching bags made of clay.

Two of the resulting sculptures are on display on-site. In addition to several smaller “energy sculptures,” a video is also shown that stages his unique sculpting craft in his studio as a daily workout. At the opening of the current exhibition, he battles a suspended live opponent, the documentation of which will be available for viewers to watch as part of the installation. Gáspár’s work illuminates both the physical and metaphorical dimensions of struggle, quite literally forging a robust bridge between art and sport, mind and body.

„A test és a lélek küzdelmei formálják az embert, ahol minden mozdulat, bukás és újrakezdés a fejlődés imája.”

“THE STRUGGLES OF THE BODY AND SOUL SHAPE THE HUMAN BEING, WHERE EVERY MOVEMENT, FALL, AND NEW BEGINNING IS A PRAYER FOR GROWTH.”

HeyWeSeeAskShowAndDie

SIPOS Eszter (*1982, Balassagyarmat), HORVÁTH Csaba Árpád (*1980, Szombathely); Budapesten élnek és alkotnak.
/ *They live and work in Budapest.*

A Sipos Eszter & Horváth Csaba Árpád művészpáros 2012 óta HeyWeSeeAskShowAndDie művésznév alatt ötvözi személyes tapasztalatait az őket foglalkoztató társadalmi kérdésekkel. Legújabb művük kiindulási pontja életük két meghatározó eseménye: szüleik elvesztése és kisluk megszületése. Mindkét esemény a szülők társadalmi szerepével, valamint a gondoskodás mindennapi, néha humorral teli pillanataival szembesítette őket.

A szülővé válás megváltoztatta a jelenről és a múltról alkotott nézeteiket. Miközben a gyermek előrehaladt a mozgás- és beszédfejlődésben, ők a múltba indultak vissza, hogy megértsék a kialakult helyzetekben feltörő emlékeket, viselkedési sémákat. Az irányok párhuzamos, ám ellentétes mozgása tükröződik a festészet és a szobrászat eszközeit alkalmazó, a generációkat, gondolattöredékeket és bensőséges narratívákat többszólamú családképpé egyesítő installációjukban is.

Since 2012, the artist duo Eszter Sipos & Csaba Árpád Horváth have been working under the name HeyWeSeeAskShowAndDie, blending personal experiences with the social issues that concern them. Their latest work is rooted in two life-defining events: the loss of their parents and the birth of their son. Both events confronted them with the societal role of parenthood and the everyday, sometimes humor-filled moments of caregiving.

Becoming parents changed how they perceive both the present and the past. While their child moved forward—learning to walk and speak—they simultaneously turned backward, attempting to understand the memories and behavioral patterns that emerged from these situations. This parallel but opposing movement is echoed in their installation, which employs the tools of painting and sculpture to merge generations, fragmented thoughts, and intimate narratives into a polyphonic family portrait.

Lassulni hozzád
/ *Slowing down to You*

„Hey! Abban hiszünk, hogy van mit látnunk, kérdeznünk, és van mit megmutatnunk, mielőtt meghalunk.”

“HEY! WE BELIEVE THERE’S SOMETHING TO SEE, SOMETHING TO ASK, AND SOMETHING TO SHOW BEFORE WE DIE.”

KANICS Dorottya

*1984 Budapest; Pécssett él és alkot.

/ *Lives and works in Pécs.*

Sűrűség

/ *Density*

Az installáció a felhasznált anyagok illatán, tapintásán és színskáláján keresztül a hétköznapiak elől való menekülés és a remény közötti világot jeleníti meg.

Kanics sajátos univerzumában állatokat és képzeletbeli lényeket antropomorfizál, illetve tárgyakat személyesít meg, amelyek érzéseket, emberi tulajdonságokat és cselekedeteket szimbolizálnak különféle médiumokon keresztül.

A szabálytalan vízfoltokra emlékeztető, úgynevezett „tufting” technikával készült szőnyeget agyagból és gyapjából formált bárányok állják körbe. A *Color Connection* című képen páratlan zoknik keresik kétségbeesetten elveszett párjukat, miközben két színes, pillangószárnyú ufókirálynő egy játékos, fantáziával, színekkel és reménnyel teli új világba vezető kiutat mutat.

Through the scent, texture, and colour palette of the materials used, the installation evokes a world between escapism from the everyday and hope. In her distinctive universe, Kanics anthropomorphizes animals and imaginary creatures, and personifies objects that symbolize emotions, human traits, and actions through various media.

Her rugs, made using the tufting technique, resemble irregular water stains, surrounded by sheep shaped from clay and wool. In the work Color Connection, mismatched socks desperately search for their lost pairs, while two colourful UFO-queens with butterfly wings point the way toward an escape—one that leads into a new world filled with playfulness, imagination, colour, and hope.

„Szabadság, közösség, atmoszférateremtés,
élő hely, gyermeki tisztaság és misztikum.”

“FREEDOM, COMMUNITY, ATMOSPHERE CREATION,
LIVING SPACE, CHILDLIKE PURITY, AND MYSTICISM.”

KERESZTESI Botond

*1987, Marosvásárhely; Budapesten él és alkot.

/ *Lives and works in Budapest.*

Keresztesi munkái egy semmilyen valláshoz vagy intézményes hierarchiához nem kötődő, képzeletbeli templom romjait idézik. A festmények az interneten megrendelhető olcsó termékeket nemesfémekkel kombináló, hibrid pilasztereket képezve totemként magasodnak a térben. A vizuális motívumok közül egyedül az *Igazság szája* bír a néző számára felismerhető kulturális jelentőséggel. Az installáció címe, a *Tannhäuser Kapu* a már klasszikusnak számító sci-fi, a *Szárnyas fejvadász* (1982) zárójelenetének monológját idézi.

A műegyüttes kaotikus művészettörténeti és fogyasztói társadalmi utalásaival egy új, az interneten mindannyiunk számára elérhető dimenzió kollektív élményét tükrözi. Ebben a közösségben az emberi tapasztalatok és történetek egyre inkább digitális információvá alakulva felkerülnek a „felhőbe”, hogy onnan „digitális esőként” hulljanak ránk vissza.

Keresztesi's works evoke the ruins of an imaginary temple that is not tied to any religion or institutional hierarchy. The paintings, forming hybrid pilasters that combine cheap, internet-orderable products with precious metals, rise like totems within the space. Among the visual motifs, only the Mouth of Truth holds culturally recognizable significance for the viewer. The installation's title, Tannhäuser Gate, references the monologue from the final scene of the now-classic sci-fi film Blade Runner (1982).

With its chaotic references to art history and consumer society, the body of work reflects the collective experience of a new dimension—one accessible to all of us through the Internet. In this community, human experiences and stories increasingly become digital information, uploaded into the 'cloud,' only to fall back on us again as 'digital rain.'

Tannhäuser Kapu

/ *Tannhäuser Gate*

„Semmi sem változik, még akkor sem,
ha minden változni látszik.”

“NOTHING CHANGES, NOT EVEN WHEN
EVERYTHING SEEMS TO BE CHANGING.”

KLING Emma

***1996, Szeged; Bécsben él és alkot.**

/ *Lives and works in Vienna.*

Kling Emma installációja a festészet kispasztikává alakulásának mozzanatát kívánja megragadni. Munkáiban elmosódnak a határok a médiumok között, és a nézők is a műalkotás részévé válnak. Egy balatoni öltözőkabinra emlékeztető spirális tér falán három, egymásba fonódó kezét ábrázoló festménye belépésre ösztönözi a látogatót. A falakra kúszó fafésűk képszerű szobrászi elemek, egyszerre a gondoskodás és az önkontroll szimbólumaként jelennek meg, és utalnak azokra a mítoszokra is, melyekben a fésűk a világok közötti átjárók szerepét töltik be.

A falakon függő képek nem egyszerű jelentéshordozók, hanem a rezonancia, az érintés és a kommunikáció eszközei is.

Emma Kling's installation seeks to capture the moment when painting transforms into sculpture. In her work, boundaries between media blur, and viewers become part of the artwork itself. On the spiral wall of a space reminiscent of a Balaton beach changing cabin, three paintings of interlocking hands invite visitors to step inside. The comb-like wooden structures crawling up the walls act as pictorial sculptural elements—symbols of both care and self-control—while also referencing myths in which combs serve as gateways between worlds.

The paintings hanging on the walls are not only bearers of meaning, but also tools of resonance, touch, and communication.

Ne dédelgessünk kimérákat!

/ *No Time to Nurse Chimeras*

„Hiszek a merev struktúrákkal szembeni ellenállásban, a testi tapasztalás jelentőségében, a fordításban, a metamorfózisban, az átjárhatóságban és a rezonanciában – valamint a szöveg, a kép és az elmélet közötti határok feloldásában, megteremtve ezzel a szabad reflexió és párbeszéd lehetőségét.”

“I BELIEVE IN RESISTANCE TO RIGID STRUCTURES, THE IMPORTANCE OF BODILY EXPERIENCE, TRANSLATION, METAMORPHOSIS, PERMEABILITY AND RESONANCE—AND IN DISSOLVING THE BOUNDARIES BETWEEN TEXT, IMAGE, AND THEORY, CREATING THE POSSIBILITY OF FREE REFLECTION AND DIALOGUE.”

KOÓS Gábor

*1986, Losonc; Budapesten él és alkot.

/ *Lives and works in Budapest.*

Koós Gábor eddig főként nagyformátumú frottage-okkal és absztrakt fametszetekkel jelent meg a nyilvánosság előtt. Korábbi műveiből következetesen kizárta az arcokat és a figuratív ábrázolásokat – eltávolította vagy egyáltalán nem ábrázolta őket. A most bemutatott alkotásokban azonban visszatér a személyábrázolás portrék és alakok formájában.

A portrék grafitceruzarajzok az egykor kitörölt forrásképek szereplőiről. A térplasztikák pedig váltakozó méretű fekete-fehér, az emlékezetre, töredezettségre, a magánmitológiákra és a tudattalanra fókuszáló, a fotogrammetria alapján 3D nyomtatással és műgyántából készült alakok.

Gábor Koós has previously been known primarily for his large-scale frottages and abstract woodcuts. In his earlier works, he consistently excluded faces and figurative representation—either omitting them entirely or deliberately removing them. In contrast, the works presented here mark a return to the depiction of the human figure, in the form of portraits and bodies.

The portraits are graphite drawings of individuals from source images that had once been erased. The black and white figures, varying in size, are 3D-printed and epoxy spatial sculptures created using photogrammetry. These works center on themes of memory, fragmentation, personal mythologies, and the unconscious.

Töredékek
/ *Fragments*

„Abban hiszek, hogy amit látunk,
az nem a teljes valóság.”

“I BELIEVE THAT WHAT WE SEE
IS BUT A FRAGMENT OF REALITY.”

LŐRINCZ Áron

*1985, Budapest; Budapesten él és alkot.

/ *Lives and works in Budapest.*

Lőrincz Áron műveiben gyakran merít régi történetekből, szimbólumokból és témákból, így reflektálva mai világunkra. *Kalóz* sorozatában két metaforát ötvözt: egyrészt a mozgalmas nagyvárosi életre utaló dzsungelt, másrészt a kalózkodás aranykorából ismert, romantizált, szabadságszerető, a pillanatnyi szabályokkal és a mindennapi teljesítménykényszerrel dacoló bukanér alakját.

A kiállításon egy nagyszabású festményből, zászló-motívumokból és kiterített pszeduo-állatbőrökből álló térinstallációban fejti ki metaforikus világát. Az ábrázolt jelenetek a konformizmus elleni lázadást ünneplik, és a társadalomkritika helyett az egyén lehetséges útjára összpontosítanak.

Áron Lőrincz often draws on old stories, symbols, and themes in his work as a way of reflecting on the contemporary world. In his Pirate series, he merges two metaphors: the jungle, evoking the intensity of urban life, and the figure of the buccaneer, a romanticized symbol of freedom from the golden age of piracy—one who defies the rules of the moment and the pressures of everyday performance.

At the exhibition, he unfolds this metaphorical world in a spatial installation composed of a large-scale painting, flag motifs, and spread-out pseudo-animal hides. The depicted scenes celebrate rebellion against conformity, shifting the focus from social critique to the possible path of the individual.

ÉN / A Kapitány

/ *Me / The Pirate*

„Szabad fejedelem vagyok, és ugyanannyi jogom van hadat viselni az egész világgal szemben, mint annak, akinek száz hajója van a tengeren és százezer katonája a harcmezőn.”

“I AM A FREE PRINCE, AND I HAVE AS MUCH AUTHORITY TO MAKE WAR ON THE WHOLE WORLD AS HE WHO HAS A HUNDRED SHIPS AT SEA AND AN ARMY OF 100,000 MEN IN THE FIELD” – SAMUEL “BLACK SAM” BELLAMY

MAROSI Panni

***1994, Budapest; Budapesten él és alkot.**

/ *Lives and works in Budapest.*

Marosi Pannit az emlékezet törékenysége érdekli – mindaz, ami belőle megmarad, elmosódik vagy megváltozik. Festményei szürreális, a valóságot és a képzeletet költőien vagy hátborzongatóan bemutató enteriőröket, álomszerű tájakat ábrázolnak. Képein elhagyott tárgyak, misztikus vízmedencék, pszichedelikus őskori tájak, díszített padlók és falak alakulnak az emlékezet és a belső képek hordozóivá.

A munkák meghatározatlan szimbolikus ereje arra ösztönzi a nézőt, hogy saját asszociációin keresztül kapcsolódjon a képi tartalom sokrétegű jelentésvilágához.

Panni Marosi is interested in the fragility of memory— what remains of it, what fades, and what transforms. Her paintings depict surreal interiors and dreamlike landscapes that poetically or eerily merge reality and imagination. Abandoned objects, mystical water basins, psychedelic prehistoric terrains, and ornamented floors and walls become vessels of memory and inner imagery.

The undefined symbolic power of these works invites viewers to connect to their layered meanings through personal associations.

Személyes fossziliák

/ *Personal Fossils*

„Hiszem, hogy a tárgyi világ elemei nem a materialitásuk révén válnak jelentőssé, hanem azáltal, amit képesek felidézni.”

“I BELIEVE THAT THE ELEMENTS OF THE MATERIAL WORLD GAIN SIGNIFICANCE NOT THROUGH THEIR MATERIALITY, BUT THROUGH WHAT THEY ARE CAPABLE OF EVOKING.”

NÉMETH László

*1988, Nyíregyháza; Budapesten él és alkot.

/ *Lives and works in Budapest.*

Németh László installációjának dinamikáját változó méretű elemei adják. A legkisebb egységet az improvizatív, jegyzet-szerű rajzok alkotják, melyek motívumai visszaköszönnek nagyméretű akrilfestményein. A legnagyobb dimenziót egy strukturált színelületekből álló falfreskó adja. A festmények háttérén megjelenő alap, mely a freskó kialakításának szcenikai bázisát is képezi, a graffiti és a street art esztétikáját fordítja át az absztrakt festészet nyelvére.

Németh a művek elkészítéséhez az általa elnevezett „brume pressée” (préselt köd) lenyomattechnikát alkalmazta. Az itt látható eredmény olyan digitális képalkotási eszközök, mint például a sablonelőhívás vagy a „Paint Bucket tool” formanyelvének hatását tükrözi. Munkásságát így elsősorban a digitális analógra fordítása, a belső hangok vizuális, intuitív megjelenítése, valamint a gondolatöredékek autonóm művekké formálása jellemzi.

The dynamic quality of László Németh's installation arises from the varying scale of its components. The smallest units are improvisational, note-like drawings, whose motifs reappear in his large-scale acrylic paintings. The largest dimension is provided by a mural of structured colour surfaces. The backgrounds of the paintings—also serving as the scenographic base for the fresco—translate the aesthetics of graffiti and street art into the language of abstract painting.

To create these works, Németh used a transfer technique he calls “brume pressée” (pressed fog). The resulting surfaces reflect the visual language of digital imaging tools such as stencil activation or the “Paint Bucket tool.” His practice is characterized by the translation of the digital into the analogue, the intuitive visualization of inner voices, and the transformation of thought fragments into autonomous works.

Flagpole Glitch

„Hiszek a tudás- és eszközmosztáson
alapuló művészeti kollektívákban.”

“I BELIEVE IN ARTIST COLLECTIVES BASED
ON KNOWLEDGE AND RESOURCE SHARING.”

PAP Gábor

*1991, Szentes; Öcsödön él és alkot.

/ Lives and works in Öcsöd.

Pap műveit az érzékenység és az értelem eróziója, Tarr Béla filmrendező „Kozmikus a szar” tézisének tudatosítása, valamint az ember és környezete között megbomlott egyensúlyról való elmélkedései mozgatják. A múzeumban bemutatott installáció középpontjában egy monumentális méretű, saját farkába harapó kígyó (Uroborosz) tekeredik. A szobor alapját képező vályogot Pap részben saját gyermekkori otthonának sátrórmelékéből, a pusztuló Körös folyó kiszáradó medrének iszapjából, valamint különböző természeti és hulladékanyagokból építette meg.

A művész installációja szülőföldjét, az elsivatagosodott és kiszigerelt Alföldet szimbolizálja. A térség ökológiai válsága nem csupán a globális éghajlatváltozás következménye – a tájegység aszályhoz és elsivatagosodáshoz vezető útját az országba telepített akkumulátorgyárak növekvő vízfogyasztása és talajszennyezése is eredményezi.

The works of Pap are driven by the erosion of sensitivity and reason, an awareness of filmmaker Béla Tarr's thesis "Shit is cosmic" and his reflections on the disrupted balance between man and his environment. At the centre of the installation presented in the museum lies a monumental-sized snake (Uroboros) biting its own tail. The sculpture's base is made from mud bricks, some of which are from the artist's childhood home, as well as clay from the drying bed of the decaying River Körös and various natural and waste materials.

The artist's installation symbolizes his homeland, the desertified and exhausted Great Plain. The ecological crisis of the region is not only a consequence of global climate change—its path toward drought and desertification is also caused by the increasing water consumption and soil pollution from the battery factories installed in the country.

isten szeme láttára (sub specie aeternitatis :\$)

/ before the eyes of god (under the aspect of eternity :\$)

„Bízom a rajzban, ami nem a modellhez való hasonlóságának mértékével, nem a pusztá dekorativitással vagy a »könnyű kéz« öncélú virtuozitásával határozza meg jól vagy rosszul sikerültségét.”

“I TRUST IN DRAWING THAT DOES NOT DEFINE ITS SUCCESS BY ITS RESEMBLANCE TO THE MODEL, MERE DECORATIVENESS, OR THE SELF-SERVING VIRTUOSITY OF A ‘LIGHT HAND.’”

PETRÁNYI Luca

***1991, Budapest; Budapesten él és alkot.**

/ *Lives and works in Budapest.*

Az installáció Zboray Ernő – az 1920-as évektől egy indonéz gumiültetvényen dolgozó magyar férfi – elbeszélését dolgozza fel egy nyugat-jávai mítosz történetén keresztül. Petrányi munkája Kiai Manggung bolyongó szellemét és az egykor otthonául szolgáló Kiara-fát jeleníti meg, amelynek kivágása a helyiek animista szemléletével visszaélő gyarmati gondolkodásmód eredménye volt.

A mű spekulatív párbeszédet kezdeményez a gyarmatosítás következményeiről, a történelem elfeledett szereplőiről és az emlékezet működésének kérdéséről. A fa kivágása metaforikusan az őstermészet és a varázslat kiszorítását jelképezi. A művész a tradicionális batiktechnika és a jávai kulturális elemek beemelésével az egzotikum iránti vágyakozás és az ezzel járó sztereotípiák kérdését vizsgálja: mennyiben értelmezhető egy mű az anyagától és motívumaitól függetlenül? Hol húzódik a határ a tisztán esztétikai értelmezés és a kritikai viszonyulás között?

The installation is based on the narrative of Ernő Zboray, a Hungarian man who worked on an Indonesian rubber plantation from the 1920s, through the story of a West Javanese myth. Petrányi's work evokes the wandering spirit of Kiai Manggung and the Kiara tree whose cutting down was the result of colonial thinking that misused the local animistic beliefs.

The work engages in a speculative dialogue on the consequences of colonialism, the forgotten figures of history and the workings of memory. The cutting down of the tree metaphorically represents the displacement of ancestral nature and magic. By incorporating traditional batik techniques and Javanese cultural elements, the artist explores the question of longing for the exotic and the stereotypes it generates: to what extent can a work be interpreted independently of its material and motifs? Where is the borderline between a purely aesthetic interpretation and a critical approach?

Az engedély

/ *The Permission*

„Hiszek abban, hogy a vulkán mélyében lévő olvadt kőzet egyszerre a bennem lévő anyag is, és minket ugyanaz az erő működtet.”

“I BELIEVE THAT THE MOLTEN ROCK DEEP WITHIN THE VOLCANO IS ALSO WITHIN ME, AND THAT WE ARE MOVED BY THE SAME FORCE.”

PINTÉR Dia

*1989, Budapest; Budapesten él és alkot.

/ *Lives and works in Budapest.*

Ennek a sorozatnak a megalkotásakor Pintér Diát az a vágy vezérelte, hogy megértse a kegyelem lényegét és annak különböző megnyilvánulási formáit. Ebből kiindulva egy képzeletbeli belső falut és annak lakóit alkotta meg, akiket mágikus realista helyzetekbe helyezett.

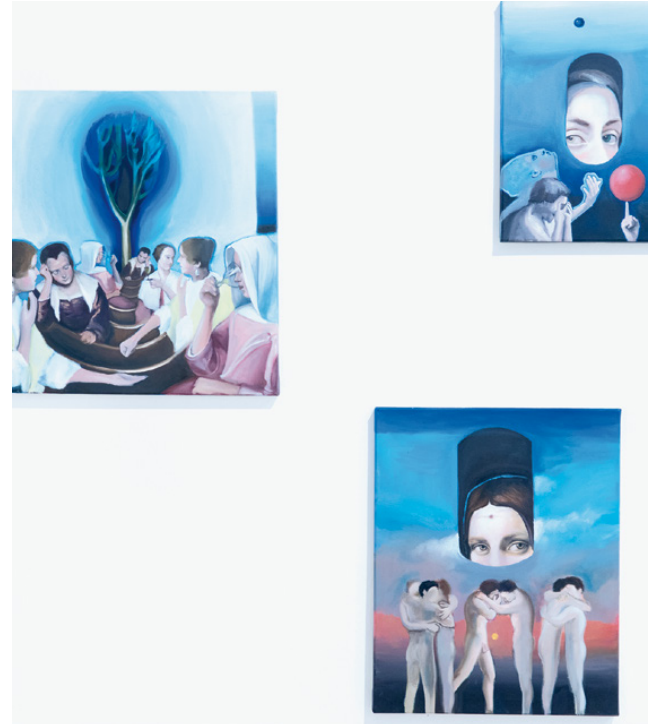
A bemutatott jelenetek az ősi emberi ösztönök és a kegyelem közötti viszonyra, valamint azok lehetséges feloldására összpontosítanak. Olyan történetekről van szó, amelyeket szavakkal nehéz vagy egyáltalán nem lehet elmesélni. A figurákat Masaccio freskói, Vermeer és Caravaggio festményei, valamint ókori és egyiptomi műalkotások ihlették. Új struktúrákban újraértelmezve egyesítik a múltat és a jelent.

In creating the series, Dia Pintér was driven by a desire to understand grace and its various manifestations. From this starting point, she built an imagined inner village and placed its inhabitants in magical realist situations and scenes.

The presented scenes focus on the relationship between human primal instincts and grace, as well as their potential resolution. These are stories that are difficult or even impossible to tell with words. The figures are inspired by the frescoes of Masaccio, the paintings of Vermeer and Caravaggio, as well as ancient and Egyptian artworks. Reinterpreted in new structures, they unite the past and the present.

Akikért a harang szól

/ *For Whom the Bell Tolls*

„Egymást tükrözve talán
valamennyivel előrébb leszünk.”

“BY REFLECTING ONE ANOTHER,
WE MIGHT MAKE SOME PROGRESS.”

PINTÉR Gábor

*1983, Budapest; Budapesten él és alkot.

/ *Lives and works in Budapest.*

Pintér Gábor kék festménysorozatát az esték meghatározó színei inspirálták. A sorozat címe, *Kék üveggolyó* az Apollo 17 1972-es holdra szállása során készült, és a Földet tökéletes kék üveggolyóként ábrázoló híres fotóhoz köthető.

A címben szereplő mindkét motívum kapcsolódik ahhoz a gondolathoz, hogy Pintér a közeli jövőt, a jelent, sőt a közelmúltat is a sci-fi lencséjén keresztül szemléli. Ebből a nézőpontból nézve maga a valóság csupán egy lapos tudományos-fantasztikus történetként tűnik fel. A képeken látható hétköznapi jelenetek szimbólumokkal dúsitott, színpadias kompozíciók, melyek a reklámok képi világát idézik, kontextusukat pedig a sorozatcímeik adják, például a *Beaver Dam on the Sea of Crises*, a *Second Day in Paradise*, *Gold, Girls, Guns and Proxima B*.

Gábor Pintér's blue painting series is inspired by the defining colours of evening. The series title, Blue Marble, refers to the iconic photograph taken during the 1972 Apollo 17 moon landing, in which the Earth appears as a perfect, blue marble.

Both motifs in the title connect to the idea that Pintér views the near future, the present, and even the recent past through a science fiction lens. From this perspective, reality itself appears as little more than a flat sci-fi tale. The paintings depict everyday scenes rendered as symbol-laden, theatrical compositions that recall the visual language of advertisements. The context is provided by the titles of the works in the series, such as Beaver Dam on the Sea of Crises and Second Day in Paradise, Gold, Girls, Guns and Proxima B.

Kék üveggolyó

/ *Blue Marble*

**„Azokban az emberekben hiszek, akik tudják, miben hisznek
– ezt természetesen viccnek szántam –, de a sokszínűség
fontosságában feltétel nélkül hiszek, azt hiszem.”**

**“I BELIEVE IN PEOPLE WHO KNOW WHAT THEY BELIEVE
IN—NATURALLY, THIS WAS MEANT AS A JOKE—BUT
I DO UNCONDITIONALLY BELIEVE IN THE IMPORTANCE
OF DIVERSITY—I THINK.”**

SÜVEGES Rita

*1986 Szolnok; Budapesten él és alkot.

/ *Lives and works in Budapest.*

A *Túl a láthatáron* című installáció fémkeretekbe illesztett, bársonyra festett multimonokróm olajképek sorozata. A képeken űrhajók lebegnek hol fenséges, hol kísérteties tájakon. Ezek az űrhajók nem haladnak és nem érkeznek meg sehova: magányosan lebegnek a Föld bolygó láthatáron túli tájain, egy szétfosló, melankolikus jövőt idézve. A bársony csábítóan lágy, érzéki közegbe helyezi a jeleneteket, amelyben az űr nem a hódítás vagy az uralom új célpontjaként, hanem vágyaink, korlátaink és elveszett képzeletünk puha tükröként jelenik meg.

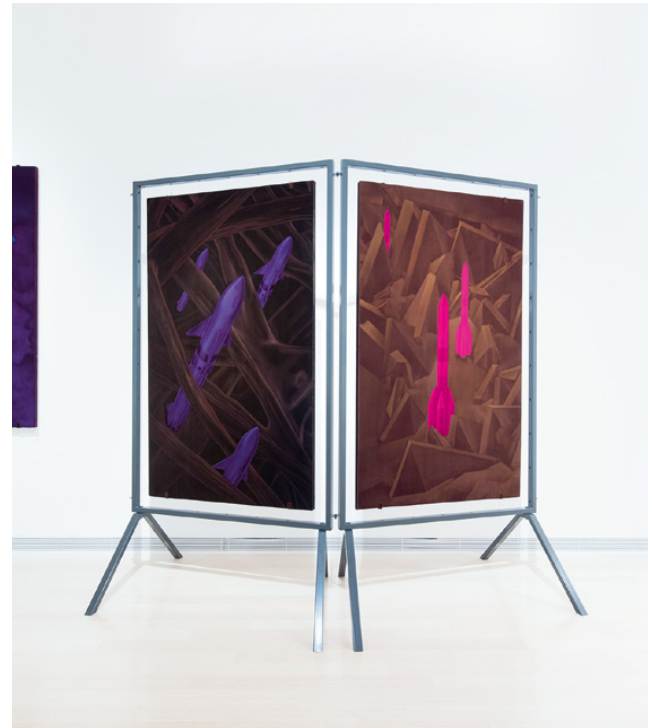
„Vajon egy igazságosabb világ felé vezetne, ha sikerülne kitérőnünk a földi korlátok közül? Esetleg még a kapitalizmus meghaladásához is eljuthatnánk? Vagy az űrutazás fantáziája csupán egy alternatív menekülési útvonal, amely néhány kiválságos számára a demokratikus és szabályozói rendszerek hatálya alól való kibújást biztosítja?”

Frontiers is an installation composed of a series of multi-monochrome oil paintings on velvet, set in metal frames. The images depict spacecraft hovering above sublime and ghostly terrains. The spacecraft do not suggest progress or arrival; instead, they drift in suspended isolation above Earth's landscapes beyond the visible horizon, evoking a dissolving, melancholic future. Associated with opulence and sensuality, the velvet envelops the painted scenes in a deep softness in which the space is not a frontier for conquest or control, but a mirror reflecting human desires, limitations, and lost imaginaries.

"If humanity could break free from Earthly constraints, might it strive toward a more egalitarian world—perhaps even toward the transcendence of capitalism? Or is space exploration merely an alternate escape route, offering a privileged few a way out of democratic and regulatory systems?"

Túl a láthatáron

/ *Frontiers*

„A világ megváltását ne a művésztől várjuk, hanem azoktól, akik gazdasági és politikai hatalommal rendelkeznek, ugyanakkor számomra a művészet lehet egyszerre a szépség és a világról alkotott elképzeléseink felforgatásának a tere.”

“WE SHOULD NOT EXPECT ARTISTS TO SAVE THE WORLD, BUT RATHER THOSE WHO HOLD ECONOMIC AND POLITICAL POWER, AT THE SAME TIME, IN ART, I CAN BOTH CREATE BEAUTY, BUT ALSO A SPACE IN WHICH TO SUBVERT OUR IDEAS ABOUT THE WORLD.”

SZOMBAT Éva

*1987, Kaposvár; Budapesten él és alkot.

/ *Lives and works in Budapest.*

Érezte már úgy, hogy a múlt folyamatosan visszatér, a jelenünk végtelen/körkörös ismétlődés? Hogy nincs kiút ebből a körforgásból? Ez mind *Ekhó delíriumban*.

A világjárványokkal, háborúkkal és inflációval szemben sokan gyermekkoruk zenéjében, filmjeiben és tárgyaiban keresnek vigaszt. Ami régimódinak vagy ironikusnak tűnt, mára ismerős és biztonságérzetet ad. Mindent megtapasztaltunk már abból, ami most körülvesz minket: a nosztalgia felfalja a múltat és sokszorosítja azt. A fenti megállapításokon alapuló *Ekhó delíriumban* című installáció az 1980-as, 90-es évek rendszerváltását, a szocializmusból a kapitalizmusba, majd később a bizonytalan jövőbe vezető utat dolgozza fel a divat, a dizájn és a tárgykultúra megismétlődésén keresztül.

Have you ever felt like the past keeps returning, that our present is an endless repetition? That there's no way out of this cycle? This is the core of Echo in Delirium.

In the face of pandemics, wars, and inflation, many seek comfort in the music, films, and objects of their childhood. What once seemed outdated or ironic now feels familiar and reassuring. But everything surrounding us today has already been experienced: nostalgia consumes the past and multiplies it. The installation Echo in Delirium explores the transitional period of the 1980s and 1990s—the passage from socialism to capitalism, and then into an uncertain future—through the recurring motifs of fashion, design, and object culture.

Ekhó delíriumban

/ *Echo in Delirium*

„Hiszek a türkiz szemfestékben, Arnold Schwarzenegger bicepsében, a Spice Girls megnyugtató erejében, a válltömésben, a szerelemben, Perzsia hercegében és abban, hogy a hátra az új előre.”

“I BELIEVE IN TURQUOISE EYE SHADOW, IN ARNOLD SCHWARZENEGGER’S BICEPS, IN THE SOOTHING POWER OF THE SPICE GIRLS, IN SHOULDER PADS, IN PRINCE OF PERSIA, IN LOVE AND IN THAT BACKWARDS IS THE NEW FORWARD.”

VARGA Ádám

*1995, Budapest; Budapesten él és alkot.

/ *Lives and works in Budapest.*

Varga munkája a címertan festészeti újraértelmezésére tesz kísérletet. Installációjában a tudományág félreértését helyezi előtérbe, és az általa használt narratív és formai eszközök absztrakcióját tartja fontosnak. Egy párhuzamos társadalom fiktív hivatala, reprezentatív tere mutatkozik meg, kiegészülve a politika és a bürokrácia vizuális nyelvében jól ismert kordonoszlopokkal.

Az egyes festmények egy-egy elképzelt identitás képviselőiként értelmezhetők, de ugyancsak vonatkoznak egy absztrakt és utópisztikus világ lehetséges szereplőire is. Kapcsolódnak nem létező focicsapatokhoz, fogalmakhoz, technikai eljárásokhoz, bukott birodalmakhoz, absztrakt jelekhez vagy fiktív intézményekhez, de a kortárs társadalmunk brandekhez kapcsolódó asszociációit is működésbe hozzák.

A tárgyegyüttes kimozdítja a heraldika kifejezőmódját megszokott jelentéstani zártságából, és párbeszédet nyit a különböző jelrendszerek kritikai vizsgálata és felszabadítása felé.

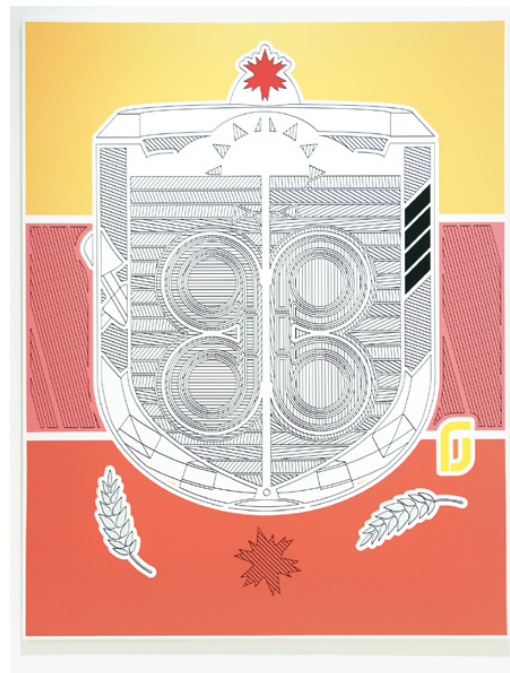
Varga's work attempts to reinterpret heraldry through the medium of painting. In his installation, he places the misunderstanding of this discipline in the foreground and emphasizes the abstraction of its narrative and formal tools. He seeks to capture an atmosphere where the fictional office and representative space of a parallel society are revealed, complemented by stanchions commonly associated with the visual language of politics and bureaucracy.

Each painting can be interpreted as representing an imagined identity but also relates to possible actors in an abstract and utopian world. They are connected to non-existent football teams, concepts, technical traditions, fallen empires, abstract symbols, or fictional institutions, while also activating associations tied to brands in contemporary society.

Overall, the collection of objects disrupts the semantic rigidity of heraldry's expression and opens a dialogue toward the critical examination and liberation of various sign systems.

Ismeretlen címerek

/ *Unknown Insignia*

„Hiszek a célszerűségben és az ellentmondásokban, abban, hogy képes vagyok reflektálni különböző narratívákra, problémákra és helyzetekre saját személyességemen túl, valamint abban, hogy törekvéseimben párhuzamosan megragadható egy mítosz megteremtésére irányuló akarat és annak lerombolására tett kísérlet is.”

“I BELIEVE IN PURPOSEFULNESS AND CONTRADICTIONS, IN MY ABILITY TO REFLECT ON DIFFERENT NARRATIVES, PROBLEMS, AND SITUATIONS BEYOND MY OWN SUBJECTIVITY AND IN THE POSSIBILITY THAT, IN MY ENDEAVOURS, THERE CAN SIMULTANEOUSLY BE BOTH A WILL TO CREATE A MYTH AND AN ATTEMPT TO DISMANTLE IT.”

VÉKONY Dorottya

*1985, Debrecen; Budapesten él és alkot.

/ *Lives and works in Budapest.*

Vékony évek óta vizsgálja a termékenység és a reprodukció kérdéseit, válsághelyzeteket, ahol a születés természetes folyamatai megakadnak, és új stratégiákra van szükség. Figyelme a növényekre, a beporzás ökológiai válságára és annak társadalmi-tudományos vonatkozásaira irányul.

A növények szaporodásának kulcsmozzanata, az ökoszisztéma fennmaradásának alapja a rovarpopulációk drasztikus csökkenése, a monokulturális mezőgazdaság és a növényvédő szerek túlzott használata miatt súlyos válságba került. Bár a génszerkesztés és egyéb mesterséges fajnemesítési innovációk kecsegtető megoldásokat kínálhatnak, alkalmazásuk etikai és ökológiai kérdéseket vetnek fel.

Vékony jövőképében a biológiai és társadalmi normák egyre elmosódottabbá válnak, az élővilágot a fokozódó emberi beavatkozás alakítja. A „hekkelt növényportrék” a génszerkesztés lehetőségeit kihasználva új, a beporzók számára még vonzóbb virágokat ábrázolnak, egyben a természet jövőjéről, a technológiáról, az emberi felelősségéről szóló tudományos spekulációk és művészeti reflexiók.

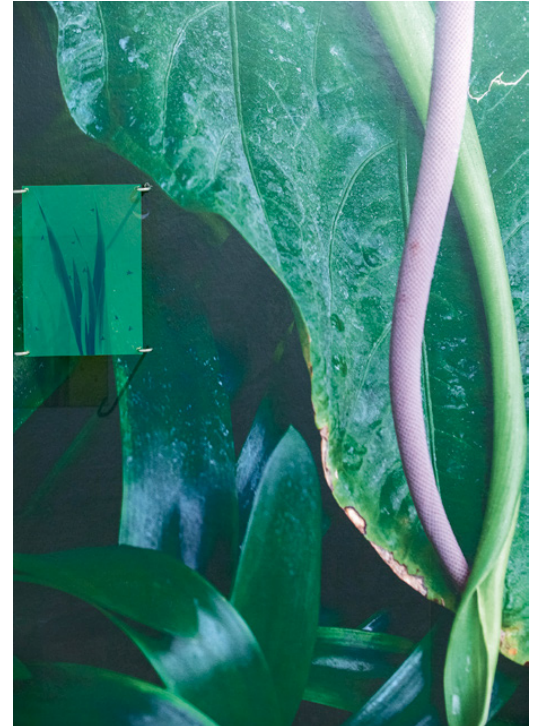
Vékony has been exploring fertility and reproduction, focusing on crisis situations where the natural processes of birth are disrupted and new strategies inevitably need to be devised. Her focus has shifted towards plants, examining the ecological crisis of pollination and its social as well as scientific ramifications.

As a key factor in plant reproduction and ecosystem health, pollination is under threat from insect population collapse, monocultures, and excessive pesticide use. While technologies like gene editing offer ways to sustain pollination, they also raise serious ethical and ecological issues.

Vékony envisions a future in which biological and social boundaries blur, and living organisms are shaped by intensifying human intervention. Her “hacked plant portraits” leverage the possibilities of gene editing to create new, more pollinator-attractive flowers—offering both a scientific speculation and an artistic reflection on the intertwined futures of nature, technology, and human responsibility.

Kiterjesztett virágzás

/ *Extended Flowering*

„Hiszek abban, hogy emberként képesek vagyunk a létezés legfinomabb és legtáplálóbb humuszává válni.”

“I BELIEVE THAT AS HUMAN BEINGS, WE ARE CAPABLE OF BECOMING THE MOST SUBTLE AND NOURISHING HUMUS OF EXISTENCE.”

VETŐ Orsolya Lia

*1991, Budapest; Budapesten él és alkot.

/ *Lives and works in Budapest.*

A súlytalanság határai című installáció felfeszített és dinamikus hullámokban térbe omló vásznak rétegeiből áll. A képfelszíneken megjelenő festői motívumok szintén a fluiditás logikáját és a vég nélküli lebegés érzetét hangsúlyozzák. Az absztrakt narratíva erőteljes színhatásokon keresztül bontakozik ki, az archaikus elemek digitális képi látomásokkal fonódnak össze.

A művész megfogalmazásában: „munkám során az anyag önalakító képességét, valamint a természet organikus folyamatai és a festékanyag viselkedése közti analógiákat vizsgálom. Élőlényszerű formákként tekintek a gesztusokra, a mikrobiológiai struktúrák és geológiai töredékek asszociációit bevonó képi tér magában hordozza az emberközpontú nézőpontból való kilépés vágyát is.”

The installation Floating Outlines is composed of layers of stretched canvases that collapse into space in dynamic waves. The painterly motifs on the surfaces of the images also emphasise the logic of fluidity and the sense of endless floating. The abstract narrative unfolds through powerful colour effects, archaic elements intertwined with digital visions.

In the artist's words, "in my work I explore the self-forming capacity of matter and the analogies between the organic processes of nature and the behaviour of paint material. I view gestures as living forms, and the pictorial space, which involves associations with microbiological structures and geological fragments, also carries with it a desire to step outside the human-centred perspective."

A súlytalanság határai

/ *Floating Outlines*

„A festői nyomok élő szövetként burjánzó tartományában
átadhatjuk magunkat a lét folyékonyságának.”

“IN THE LIVING TISSUE-LIKE ZONE OF PAINTERLY TRACES,
WE SURRENDER TO THE FLUIDITY OF EXISTENCE.”

What We Believe In – AMIBEN HISZÜNK

2025. 06. 06. – 2025. 09. 14.

06.06.2025–14.09.2025

Kurátor / *Curator*: Vitus WEH

Kurátorasszisztens / *Assistant Curator*: TÓTH Lili Rebeka

Koordináció / *Coordination*: MÁTÉ Zsófia, SCHNEIDER Erika

Szöveggondozás / *Proofreading*: IVACS Ágnes

Grafikai terv / *Graphic Design*: SZMOLKA Zoltán

Fotó / *Photos*: KERÉKES Zoltán

A fotók a kiállításon látható installációk részleteit mutatják.

/ *The photos show details of the installations displayed at the exhibition at the Ludwig Museum Budapest.*

Szöveg / *Text*: A kiállító művészek által benyújtott szövegeket a kurátor szerkesztette. / *The texts were provided by the exhibiting artists and edited by the curator.*

Felelős kiadó / *Publisher Responsible*: dr. FABÉNYI Júlia,
a Ludwig Múzeum – Kortárs Művészeti Múzeum igazgatója
Director of Ludwig Museum – Museum of Contemporary Art

Kiadja / *Published by* Ludwig Múzeum – Kortárs Művészeti Múzeum, 2025
Ludwig Museum – Museum of Contemporary Art, 2025

MÚPA Budapest

H-1095 Budapest, Komor Marcell u. 1.

Tel: (+36 1) 555 3444 / info@ludwigmuseum.hu

ludwigmuseum.hu / facebook.com/ludwigmuseum / ludwigmuseum.blog.hu

A kiállítás nyitva / *The exhibition is open*: 2025. június 6. – szeptember 14.

A múzeum hétfőnként zárva tart. / *The museum is closed on Mondays.*

ZSÚRITAGOK

/ JURY MEMBERS:

Dr. FABÉNYI Júlia

Barbara HORVÁTH

Dr. RIEDER Gábor

Dr. OTTRUBAY István

Eveline SUTER

Dr. SZEGEDY-MASZÁK Zsuzsanna

Vitus WEH

KORÁBBI DÍJAZOTTAK

/ LAUREATES OF THE PREVIOUS YEARS:

BORSOS LŐRINC, HORVÁTH Dániel,

SIEGMUND Ákos, KIRÁLY András,

KARÁCSONYI László Attila, SZABÓ Ábel,

KALICZKA Patrícia, KOVÁCS Olívia,

CSATÓ József, MAKAI Mira Dalma,

KASZÁS Tamás, TIBOR Zsolt, EZER Ákos,

KERESZTES Zsófia, NAGY Imre, GYŐRI Éva Andrea,

NEMES Márton, PUKLUS Péter, RÓZSA Luca Sára,

TRANKER Kata, ULBERT Ádám, HORVÁTH Gideon,

a KORTMANN-JÁRAY Katalin és MENDRECKY

Karína művészpáros, TRAPP Dominika

CZENE Márta
EJTECH & MELKOVICS Tamás
GÁLDI VINKÓ Andi
GÁSPÁR Szilárd
HeyWeSeeAskShowandDie
KANICS Dorottya
KERESZTESI Botond
KLING Emma
KOÓS Gábor
LŐRINCZ Áron
MAROSI Panni
NÉMETH László
PAP Gábor
PETRÁNYI Luca
PINTÉR Dia
PINTÉR Gábor
SÜVEGES Rita
SZOMBAT Éva
VARGA Ádám
VÉKONY Dorottya
VETŐ Orsolya Lia